

I förgrunden står ett antal hjälmklädda figurer med märkliga rustningar, uppställda som i tablåer. På marken runt deras fötter vilar djurliknande varelser. Likt bältor, täckta av något slags benplåtar, ligger de och bidar sin tid. Inga åtbörder eller ställningar vittnar om rörelse eller avsikt dem emellan. De står bara där och poserar, och ingenting händer.

Mellangrunden utgörs av ett sterilt ockrafärgat ökenlandskap och en blå, och kall himmel välver sig över scenerierna.

Är det måne scener hämtade ur någon tecknad serie i fantasygenren, eller är det tablåer ur den gymnasiesurrealistiska fataburen?

Måhända, det är i alla händelser målningar av Rauno Still som just nu visas på Konstens Hus. I utställningen ingår även ett antal collage som också för tankarna till surrealistisk tradition. I början av 1900-talet gjorde Freud den banbrytande upptäckten av det undermedvetna, det i sin tur öppnade vägen för en konst som kunde ta vara på det irrationella i tillvaron och göra bilder av detta. Max Ernst och Man Ray utvecklade det surrealistiska collage till en accepterad konstform under 20 och 30-talet. Det är alltså 75 år sedan den modernismen var modern.

Rauno Still arbetar i sina collage i den traditionen och dessa bilder utgör den stora behållningen av utställningen. I många av fotocollagen har han arbetat med målade fonder och kombinerat dessa med klippta och klistrade figurer. Det förefaller som om dessa arbeten är avfotograferade och uppkopierade som foton, men de kunde likaväl ha bearbetats med dator för utskrift. Bilden *Gränslösa* är ett bra exempel på ett bildmässigt intressant fotocollage där Still kombinerat svartvitt- med färgfoto. I fotocollaget *Bildmakare* kommenterar han på ett humoristiskt sätt tyngden av den konstnärliga traditionen.

Lite av samma collagemetod har Still försökt överföra till sitt måleri men här når han dessvärre inte lika långt i sitt uttryck. Problemet är inte bara att han inte tycks ha något att säga med sina målningar. De är fulla av konstnärliga anspråk och gestik men känns väldigt grunda i vad de vill förmedla. Jag upplever dem mest som ett slags grabbiga färglagda fantasybilder som kanske skulle kunnat lyfta om de vore burna av konstnärlig skicklighet och gott tekniskt kunnande. Men Still når, den nöjaktiga uppteckningen till trots, inte fram till detta. Krapplacken och det smaragdgröna hamnar ofta med det titanvita i fel plan och bakgrund blir förgrund. Himlarna lägger sig ofta färgmässigt framför figurerna och illusionen störs hela tiden av dessa tillkortakommanden. Sakernas tillstånd blir dessvärre mer uppenbara då de ju är målade i monumentalformat. Detta kunde ju ursäktas om inte avsikten just hade varit illusorisk.

Jag har tidigare sett målningar av Rauno Still som haft ett försonande drag av humor i sig. Om man bli road är det lättare att overse med andra brister, här gavs dock inte den chansen.

Bertil Sundstedt